της φίλοι, ὁ Ἀρίστιππος καὶ ὁ Κλέων, οἱ ὁποῖοι μόλις ἔμαθαν τὸ ἀτύχημά της ἔτρεξαν κοντά της γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσουν. Εἶνε ἀλήθεια βέβαια ὅτι ἡ περιποιήσεις των, ἡ συμβουλές των, τὰ καλὰ λόγια των τῆς ἔφεραν κάποια ἀνακούφισι στὴ πληγωμένη καρδιά της, ἀλλὰ ἡ ὑγεία της εἶχε ὑποστῆ δυνατὸ πλῆγμα καὶ ἡ ὀμορφιά της ἐχάθηκε ἀνεπιστρεπτεί. Τὸ πρόσωπό της ἐπιαράθηκε σιγὰ-σιγὰ ἀπ' τὴ λύπη καὶ τὰ τριαντάφυλλα τῆς ὄψης της ἀντικατεστάθησαν ἀπὸ τὶς ρυτίδες τῶν γερατειῶν.

Ἔκτοτε ἡ Λαΐς ἀπέφευγε ἐντελῶς τὸν κόσμο καὶ δὲν ἐδεχόταν παρὰ μερικοὺς στενοὺς φίλους της, ποὺ πήγαιναν νὰ τῆς κρατήσουν συντροφιά. Ὅλες τὶς δοῦλες της τὶς ἔδιωξε καὶ τοὺς δούλους της τοὺς ἄφησε ἐλευθέρους. Ἀπὸ τὸ πολυάριθμο ὑπηρετικὸ προσωπικό της ἐκράτησε κοντά της μονάχα τρεῖς γέρους θεράποντας ποὺ τῆς ἦσαν ἐντελῶς ἀπαραίτητοι.

Ἡ ἄλλοτε λοιπὸν πανένδοξη ἑταῖρα, ποὺ τὴν περικυκλῶναν διαρκῶς πλήθη θαυμαστῶν, ζοῦσε τώρα ἀπομονωμένη ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ ἀπογοητευμένη ἀπ' τὴ ζωή της. Οἱ ὀλίγοι της φίλοι, ποὺ παρακολουθοῦσαν μὲ λύπη τὸν καθημερινὸ μαρασμό της, τὴ συνεβούλευαν τότε νὰ πέση στὴ θάλασσα, ἀκολουθῶντας τὸ παράδειγμα τῆς ἐρωτοπαθοῦς Σαπφοῦς, ἀλλὰ ἡ Λαΐς τοὺς ἀπάντησε ὅτι θάταν πιὸ ὡραῖος ὁ θάνατος κάτω ἀπὸ τὶς μυρτιὲς τῶν κήπων της, παρὰ μέσα στὰ βαθεια παγωμένα νερά...

Στὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς της ἡ Λαΐς ἀνήγειρε μὲ ἔξοδά της ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναό, ἀφιερωμένο «Ἀφροδίτῃ τῇ ἀεὶ ὡραίᾳ», κι' ἐκεῖ μέσα κρέμασε τὸν περίφημο καθρέπτη της. ἀφοῦ ἔβαλε νὰ σκαλίσουν ἀπάνω του τοὺς ἀκόλουθους στίχους:

Χαρίζω τὸν καθρέφτη αὐτὸν στὴν ὤμορφη Ἀ-
(φροδίτη,
γιατὶ εἰν' οἱ πόνοι μου διπλοὶ ποὺ δὲν τολμῶ πειὰ
(τώρα
νὰ κυτταχτῶ, νὰ δῶ σ' αὐτὸν ποιὰ ἤμουνα, ποιὰ
(εἶμαι...

Ὅταν ἡ Λαΐς αἰσθάνθηκε νὰ πλησιάζη τὸ τέλος τῆς ζωῆς της, ἀποφάσισε νὰ μοιράση τὴν περιουσία της σὲ τέσσερα μερίδια. Τὸ πρῶτο ἀπ' αὐτὰ τὸ προώρισε γιὰ τὴ συντήρησι τῶν ἑταιρῶν τῆς Κορίνθου, ποὺ δὲν μποροῦσαν πειὰ νὰ ἐξοικονομήσουν τὰ καθημερινά τους ἔξοδα λόγῳ τῆς προχωρημένης των ἡλικίας ἢ καὶ ἄλλων αἰτίων. Τὸ δεύτερο τὸ διέθεσε γιὰ τὶς τρεῖς ἱέρειες ποὺ θὰ ὑπηρετοῦσαν στὸ ναὸ τῆς Ἀφροδίτης ποὺ εἶχε ἀνεγείρει ἡ ἰδία. Τὸ τρίτο τὸ παρεχώρησε στὴν πιστή της φίλη Βακχίδα, μαζὶ μὲ τὴν ὁποία εἶχε συνδεθῆ στενώτατα ἐπὶ πολὺ διάστημα. Καὶ τὸ τέταρτο τέλος τὸ ἐκληροδότησε στὴν πόλι τῆς Κορίνθου, θέλοντας μ' αὐτὸ νὰ δείξη τὴν εὐγνωμοσύνη της πρὸς τοὺς κατοίκους ποὺ τὴν εἶχαν περιβάλει μὲ τόσες τιμὲς καὶ τῆς εἶχαν χαρίσει τόσα πλούτη.

Ἀφοῦ ἡ Λαΐς ἐκανόνισε τὴ διαθήκη της καὶ διώρισε ἐκτελεστὴ τῶν παραγγελιῶν της τὸν Ἀρίστιππο, ἐκάλεσε κοντά της τοὺς φίλους της γιὰ νὰ παρευρεθοῦν στὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς της.

Πρῶτα-πρῶτα εἶπε στὴ Βακχίδα νὰ τῆς βάλη στὸ κεφάλι ἕνα στεφάνι ἀπὸ μυρτιὲς κ' ἔπειτα ἔδωσε διαταγὴ στὶς γυναῖκες τοῦ σπιτιοῦ της νὰ συγκεντρωθοῦν ὅλες μαζὶ στὴ μεγάλη δεντροστοιχία τοῦ κήπου, μπρὸς στὸ ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης, κρατῶντας στὰ χέρια τους λύρες καὶ στολισμένες μὲ λουλούδια. Οἱ φίλοι της τοποθετήθηκαν κ' αὐτοὶ ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ κ' ἀπ' τὴν ἄλλη τῆς κλίνης της, ἀπέναντί της δὲ στάθηκαν οἱ μουσικοί, οἱ ὁποῖοι ἔψαλαν μὲ τὴ λύρα τους μιὰ ὠδὴ ποὺ ἦταν ἀφιερωμένη στὴν ἰδία καὶ ποὺ ἐπιγραφόταν: «Τὸ τέλος μᾶς ὡραίας ἡμέρας».

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ γλύστρησε ἀπ' τὴ δύσι μιὰ ὠχρὴ ἀχτίδα τοῦ ἥλιου στὸ κρεββάτι τῆς ἑτοιμοθάνατης κ' ἀμέσως σχεδὸν ἐξαφανίστηκε. Τὸ πρόσωπο τῆς Λαΐδος φάνηκε τότε σὰν νὰ ζωογονήθηκε ἀπ' τὸν φωτεινὸ ἐκεῖνο ἀποχαιρετισμὸ τοῦ ἄστρου τῆς ἡμέρας, τὰ μάτια της τὰ μισόσβυστα ἐζωήρεψαν κι' ἡ φωνή της ἀκούστηκε καθαρή:

— Καλοί μου φίλοι, γιὰ κείνους ποὺ θὰ ξαναδοῦν κ' αὔριο τὸν ἥλιο, ἡ γλυκειὰ αὐτὴ ἀχτίδα εἶνε τὸ τέλος μᾶς ὡραίας ἡμέρας. Γιὰ μένα ὅμως ποὺ πεθαίνω εἶνε τὸ τέλος τοῦ ὡραίου ὀνείρου τῆς ζωῆς...

Ἔπειτα γύρισε πρὸς τὸν Ἀρίστιππο καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὑγίαινε, παλαιέ μου φίλε!...

Ἐπειδὴ δὲ παρατήρησε ὅτι ὁ Κλέων τὴν ἐκύτταζε μὲ ὁλοδάκρυστα μάτια, τοῦ ἄπλωσε τὸ χέρι της καὶ πρόσθεσε:

— Ἀγαπητέ μου Κλέων, ἄδολη καὶ ἀφοσιωμένη καρδιά, μετρίασε τὸν πόνο σου καὶ παρηγορήσου, γιατὶ σοῦ μένουν ἀκόμη ἐδῶ στὴ γῆ εὐτυχισμένες ἡμέρες...

Ὁ Κλέων ἔσκυψε νὰ φιλήση τὸ χέρι της καὶ παρ' ὅλες του τὶς προσπάθειες δὲν κατόρθωσε νὰ συγκρατήση τοὺς λυγμούς του.

Ἡ φωνὴ τῆς Λαΐδος ὅσο πήγαινε ἀδυνάτιζε καὶ σὲ λίγο μόλις ἀκουγόταν. Τὸ φάσμα τοῦ θανάτου ἐπλωνόταν πειὰ ἀποπάνω της καὶ ἡ ὑστάτη ἀγωνία τὴν περιέσφιγγε.

— Καλοί μου φίλοι, ἦσαν τὰ τελευταῖα λόγια ποὺ πρόφερε μὲ μεγάλο κόπο, σᾶς ἀφήνω καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ θυμᾶστε κάποτε... Μονάχα μιὰ θλίψη ἔχω τώρα ποὺ φεύγω ἀπὸ δῶ, ὅτι δὲν θὰ σᾶς ξαναδῶ... Χαίρετε, καλοί μου φίλοι... Αὐτὴ τὴ φορὰ χαίρετε γιὰ πάντα...

Θέλησε ὕστερα ν' ἀπλώση ξανὰ τὸ χέρι της στὸν Ἀρίστιππο καὶ στὸν Κλέωνα, ἀλλὰ τῆς ἔλειπε πειὰ ἡ δύναμις ποὺ χρειαζόταν... Προσπάθησε νὰ ἀνοίξη τὰ χείλη της, ἀλλὰ ὁ θάνατος τῆς τὰ σφάλισε γιὰ πάντα, ἐνῶ στὸ πρόσωπό της ἄφηνε νὰ ἐντυπωθῆ τὸ στερνὸ χαμόγελο...

Αὐτὸ λοιπὸν ἦταν τὸ τέλος τῆς περίφημης ἑταίρας Λαΐδος, ποὺ εἶχε γίνει διάσημη γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ καλλονή της.

Οἱ Κορίνθιοι ἐκήδευσαν τὴ Λαΐδα μὲ τὶς μεγαλείτερες τιμὲς καὶ μετὰ τὸ θάνατό της ἔκοψαν πρὸς τιμήν της ἰδιαίτερο νόμισμα.

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ρούντυαρ Κίπλιγκ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

— Ἕνα κομπλιμέντο τοῦ Οὐάϊλδ

Εἶνε γνωστὸ ὅτι ὁ περίφημος Ἄγγλος ποιητὴς Ὀσκὰρ Οὐάϊλδ φυλακίστηκε, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ τραγικὴ περιπέτεια τῆς ζωῆς του. Μὰ καὶ στὴ φυλακή του ἀκόμα ὁ περίφημος συγγραφεὺς δὲν ἔχανε τὸ εὐγενικὸ τάκτ ποὺ χαρακτήριζε ὁλόκληρη τὴ ζωή του.

Μιὰ μέρα ἕνας γνωστός του καὶ θαυμαστής του πῆγε καὶ τὸν ἐπισκέφθηκε στὴ φυλακή του. Καθήσανε κ' οἱ δυὸ στὸ κελλὶ τοῦ φυλακισμένου ποιητοῦ καὶ συνομιλήσανε πολλὴ ὥρα γιὰ διάφορα πράγματα. Ὅταν στὸ τέλος ὁ ἐπισκέπτης σηκώθηκε κ' ἀπεχαιρέτησε τὸν ποιητὴ γιὰ νὰ φύγη, ἐκεῖνος τοῦ εἶπε, σφίγγοντάς του θερμὰ τὸ χέρι:

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἐπίσκεψί σας, ἀγαπητὲ φίλε. Σᾶς βεβαιῶ ὅτι μὲ ἀνακουφίσατε. Καὶ σᾶς παρακαλῶ, μὴ μοῦ κρατᾶτε κάκια, ἂν δὲν σᾶς συνοδεύω... Ἰσαμε ἔξω!...

***

— Τὰ αὐτόγραφα τοῦ Κίπλιγκ

Εἶνε γνωστὸς ὁ διάσημος Ἄγγλος συγγραφεὺς Ρούντυαρ Κίπλιγκ. Μιὰ κυρία συμπατριωτίς του, μιὰ πλουσία λαίδη, ξόδευε ἀρκετὰ χρήματα γιὰ νὰ μαζεύη αὐτόγραφα τῶν μεγάλων συγγραφέων. Μιὰ μέρα λοιπὸν ἐξέφρασε σ' ἕνα φίλο της τὴν ἐπιθυμία νὰ ἀποχτήση κι' ἕνα αὐτόγραφο τοῦ Κίπλιγκ. Ἐκεῖνος τῆς ἀπήντησε ὅτι ὁ Κίπλιγκ δὲν ἔδινε κανενὸς αὐτόγραφα χωρὶς πληρωμή, κι' ὅτι ζητοῦσε ἕξη σελίνια γιὰ κάθε λέξι ποὺ θὰ ἔγραφε.

Ἡ λαίδη ὅμως φαίνεται πὼς ἦταν λίγο τσιγκούνα. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἔστειλε μιὰ ἐπιταγὴ ἕξη σελινίων στὸν διάσημο συγγραφέα καὶ ἕνα γράμμα μαζύ, μὲ τὸ ὁποῖο τὸν παρακαλοῦσε νὰ τῆς γράψη *«μιὰ λέξι μονάχα»!*

Πράγματι, ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες πῆρε τὴν ἀπάντησι ἀπ' τὸν Κίπλιγκ. Ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Βιβλίου τῆς Ζούγκλας» τῆς ἔγραφε μιὰ λέξι μονάχα, σ' ἕνα μεγάλο φύλλο χαρτιοῦ: *«Εὐχαριστῶ»!*

***

— Ὁ ἄνθρωπος ποὺ μάντευε

Μιὰ μέρα ποὺ ὁ περίφημος Ἰταλὸς συγγραφεὺς ντ' Ἀννούντσιο ταξείδευε, ἕνας κύριος τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε:

— Μοῦ λέτε, σᾶς παρακαλῶ, μαίτρ, τί ὥρα εἶνε;

— Μαίτρ; Γιατί μὲ λέτε μαίτρ; ρώτησε ὁ ντ' Ἀννούντσιο.

— Μὰ γιατὶ εἴσαστε ὁ ποιητὴς ντ' Ἀννούντσιο, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος, ὁ μεγαλείτερος ποιητὴς τῆς σημερινῆς Ἰταλίας.

Καὶ πῶς ξέρετε ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ ντ' Ἀννούντσιο; ἐπανέλαβε καὶ πάλι ὁ ποιητής.

— Μὰ τὸ ἐμάντεψα.

— Τὸ μαντέψατε; εἶπε τότε ὁ ντ' Ἀννούντσιο. Τὸ μαντέψατε αὐτὸ καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ μαντέψετε τί ὥρα εἶνε τώρα;

***

— Τὸ ψέμμα τοῦ Μάρκ Τουαὶν

Μιὰ μέρα ὁ Μάρκ Τουαὶν συνάντησε μιὰ κυρία ποὺ περνοῦσε γιὰ ἔξυπνη, καὶ θέλησε νὰ τῆς κάνη ἕνα κομπλιμέντο.

— Τί ὤμορφη ποὺ εἴσαστε, κυρία μου! τῆς εἶπε.

— Λυποῦμαι πολύ, τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκείνη γελῶντας, ὅτι δὲν μπορῶ νὰ πῶ κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο γιὰ σᾶς!

Μὰ ὁ Μάρκ Τουαὶν τῆς εἶπε ἀμέσως, χωρὶς νὰ τὰ χάση:

— Ἄ! γιατὶ ὄχι, κυρία μου; Τὸ πρᾶγμα εἶνε ὠστόσο ἁπλούστατο. Κάνετε ὅ,τι κ' ἐγώ. Πέστε ἕνα ψέμμα καὶ ὁ Θεὸς θὰ σᾶς τὸ συγχωρήση!

Καὶ ἡ πολὺ ἔξυπνη κυρία ἔμεινε κόκκαλο!

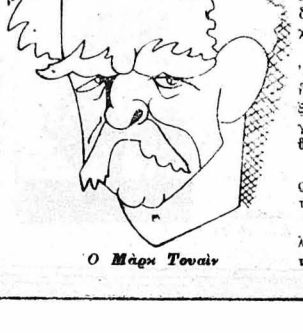

Ὁ Μάρκ Τουαὶν